

Zasady redagowania prac zaliczeniowych, licencjackich i magisterskich

Poniższe reguły należy stosować do wszystkich prac zaliczeniowych o charakterze naukowym oraz do prac licencjackich i magisterskich, chyba że osoba prowadząca zajęcia zdecyduje inaczej.

1. Układ tekstu

- 1.1. Każda praca rozpoczyna się imieniem i nazwiskiem osoby autorskiej oraz tytułem. W pracach zaliczeniowych należy też podać kierunek i rok studiów.
- 1.2. Należy stosować krój pisma o wysokości 12 pkt, z interlinią 1,5 pkt i marginesami o szerokości 2,5 cm.
- 1.3. Do imienia i nazwiska osoby autorskiej oraz tytułu tekstu należy zastosować krój 14 pkt, z pogrubieniem i wyrównaniem do lewego marginesu. Śródtytuły powinny być wykonane czcionką 12 pkt, z pogrubieniem i wyrównaniem do lewego marginesu. Główną część tekstu należy wyrównać do obu marginesów (wyjustować).
- 1.4. Na końcu pracy należy zamieścić bibliografię w układzie alfabetycznym (według nazwisk autorów), ewentualnie także filmografię czy listę gier. Bibliografia powinna zawierać wszystkie źródła przywołane w pracy.

2. Pisownia i interpunkcja

- 2.1. Tytuły książek, artykułów, dzieł sztuki, filmów, seriali, audycji telewizyjnych i radiowych, gier w tekście głównym zapisujemy kursywą, na przykład: *Obywatel Kane*, *Iliada*. Jeśli w tytule występuje inny tytuł, zapisujemy go krojem prostym. Tytuły gazet i czasopism w tekście głównym zapisujemy w cudzysłowie, krojem prostym, wielką literą, na przykład: „Przekazy i Opinie”, „Kwartalnik Filmowy”.
- 2.2. Krótsze cytaty (do 3 linijek) zapisujemy w cudzysłowie, krojem prostym. Dłuższe cytaty (powyżej 3 linijek) wstawiamy od nowej linii, z wcięciem 1,25 pkt, czcionka 10 pkt, interlinia 1,5 pkt, krój prosty, bez cudzysłowu. Cytaty drugiego stopnia wstawiamy w cudzysłów ostrokatny, na przykład: „Kowalski powiedział »Nie«”.

- 2.3. Wyrazy obcojęzyczne zapisujemy kursywą, na przykład: *implicite*, *know-how*.
- 2.4. W nazwiskach zapisywanych oryginalnie innymi alfabetami niż łaciński należy stosować transkrypcję polską, a więc na przykład: Aleksandr Sokurow (nie: Alexander Sokurov), Nikita Michalkow (nie: Nikita Mikhalkov), Michalis Kakojanis (nie: Michael Cacoyannis), Jorgos Lantimos (nie: Yorgos Lanthimos).
- 2.5. Jeśli w imionach czy nazwiskach obcych występują znaki diakrytyczne, należy je uwzględnić, na przykład Vojtěch Jasný, André Téchiné.
- 2.6. Należy znać i stosować reguły poprawnej odmiany nazwisk obcych, na przykład: Rolanda Barthes’a, Georges’a Mélièsa, Ridleyu Scotcie, Eddiego Murphy’ego, Brusie Willisie.
- 2.7. W wyrazach złożonych, nazwiskach dwuczłonowych itp. stosujemy łącznik (nie pauzę) bez spacji, na przykład: Rydz-Śmigły (nie: Rydz – Śmigły), czarno-biały (nie: czarno–biały).
- 2.8. Kropka (.) zawsze kończy zdanie. Cytat opatrzone przypisem kończymy więc następująco: „Koniec cytatu”¹.
- 2.9. W datach dzień i rok zapisujemy liczbami, miesiąc słownie, na przykład: 12 maja 2001 roku, w 1998 roku, 28 kwietnia. Wiek i dziesięciolecia zapisujemy liczbami, na przykład: w XX wieku, w latach 20. XIX wieku. W przedziałach dat podajemy pełne liczby, na przykład: lata 1971–1977 (nie: lata 1971–77).
- 2.10. Liczebniki poza datami w miarę możliwości piszemy słownie. Jeśli taki zapis wymaga zbyt dużej liczby słów, stosujemy zapis cyfrowy. Jeżeli tekst zawiera dużo liczb i są one istotne (na przykład różnego rodzaju wyliczenia), można również używać zapisu cyfrowego. Na przykład: dwadzieścia trzy osoby, w wieku trzydziestu ośmiu lat, trzy tysiące osób, 230 tysięcy osób.
- 2.11. Liczebniki w jednostkach miar, walut, procentach zapisujemy liczbami, na przykład: 5 metrów, 56 złotych, 12 procent, 2 miliony dolarów.

3. Zapis tytułów filmów, seriali i gier komputerowych

- 3.1. Filmy: *Tytuł polski* (*Tytuł oryginalny* [nawet jeśli jest identyczny z polskim], reż. imię i nazwisko reżysera, rok pierwszej oficjalnej premiery). Na przykład:

Obcy – ósmy pasażer Nostromo (*Alien*, reż. Ridley Scott, 1979);

Shrek (Shrek, reż. Andrew Adamson i Vicky Jensen, 2001).

W przypadku kolejnych odwołań, jeśli nie powoduje to nieporozumień, należy ograniczyć się tylko do podawania tytułu polskiego (jeśli go nie ma – oryginalnego).

- 3.2. Seriale telewizyjne: *Tytuł polski (Tytuł oryginalny [nawet jeśli jest identyczny z polskim], stacja emitująca premierowo serial, lata pierwszej emisji).* Na przykład:

Prawo ulicy (The Wire, HBO, 2002–2008);

Ojciec Mateusz (TVP, 2008–)

- 3.3. Gry: *Tytuł (nazwa wydawcy, rok pierwszej oficjalnej premiery na dowolnej platformie).* Na przykład:

Empire: Total War (Sega, 2009).

Niektóre gry mają polską wersję tytułu. W takich przypadkach zapis wygląda następująco:

Symulator pociągu 2018 (Train Simulator 2018, Dovetail Games, 2018).

4. Zapis tytułów spektakli i dramatów oraz ich części

- 4.1. Spektakle w języku polskim: *Tytuł, imię i nazwisko dramaturga (reż. imię i nazwisko, nazwa teatru, rok premiery).* Na przykład:

Dziady Adama Mickiewicza (reż. Kazimierz Dejmek, Teatr Narodowy w Warszawie, 1967)

W spektaklach choreograficznych zamiast reżysera należy podać imię i nazwisko choreografa. Jeśli jest jeden autor muzyki, należy podać jego imię i nazwisko po tytule. Jeśli więcej kompozytorów, ich imiona i nazwiska podawane są wówczas, jeśli w podstawowych notach produkcyjnych odwoływał się do nich w oficjalnych dokumentach także teatr realizujący premierę. Na przykład:

Harnasie Karola Szymanowskiego (chor. Emil Wesołowski, Teatr Wielki w Poznaniu, 1998). Sonata (chor. Katarzyna Chmielewska, Dada von Bzdülów, 1998)

W przypadku kolejnych odwołań, jeśli nie powoduje to nieporozumień, należy ograniczyć się tylko do podania tytułu i nazwiska reżysera lub choreografa bądź nazwy teatru.

- 4.2. Spektakle w języku obcym, które nie były prezentowane w Polsce (i których scenariusze nie były przełożone i opublikowane po polsku): *Tytuł w języku obcym, imię i nazwisko*

dramatopisarza (polski przekład tytułu, reż. imię i nazwisko reżysera, oryginalna nazwa teatru, data premiery). Na przykład:

Loin d'Hagondange, Jean-Paul Wenzel (Daleko od Hagondange, reż. Patrice Chéreau, Théâtre de la Porte-Saint-Martin, 1997)

The Life and Death of Marina Abramović (Życie i śmierć Mariny Abramović, reż. Robert Wilson, Bluma Appel Theatre, 2013)

- 4.3. Spektakle w języku obcym, które były prezentowane w Polsce (lub których scenariusze zostały przełożone i opublikowane po polsku): *Tytuł polski*, imię i nazwisko dramatopisarza (*tytuł obcy*, reż. imię i nazwisko, oryginalna nazwa teatru, rok premiery). Na przykład:

Cięcie Marka Ravenhilla (*Der Schnitt*, reż. Thomas Ostermeier, Schaubühne am Lehniner Platz, 2011) *Marta z Zielonego Wzgórza* (*Zilākalna Marta*, reż. Alvis Hermanis, Jaunajā Rīgas teātrī, 2009)

Kings of War (*King of War*, reż. Ivo van Hove, Toneelgroep Amsterdam, 2015)

Te same reguły dotyczą spektakli choreograficznych (zamiast imienia i nazwiska reżysera należy podać imię i nazwisko choreografa). Reguła dotycząca kompozytora jest taka sama jak w przypadku pozostałych spektakli choreograficznych.

- 4.4. Tytuły dramatów obcych publikowanych lub wystawionych należy pisać po polsku kursywą. Na przykład: *Fedra* Jeana Racine’a.

Tytuły dramatów obcych, które nie były publikowane ani wystawiane w języku polskim, podajemy w wersji oryginalnej kursywą, po której należy podać w nawiasie tytuł polski bez kursywy: *La Veuve* (Wdowa) Pierre’a Corneille’a.

- 4.5. Cytując fragmenty dramatów dla oznaczenia aktów i scen, piszemy: (III, 4). Gdy dramat ma podział wyłącznie na sceny, piszemy: (sc. 2).

5. Przypisy bibliograficzne i merytoryczne

- 5.1. Każde odwołanie do innej pracy (książki bądź artykułu) powinno być opatrzone precyzyjnym przypisem bibliograficznym.

- 5.2. Kiedy nie cytujemy dosłownie fragmentu innej pracy, ale odwołujemy się do ogólnych stwierdzeń tam zawartych, używamy odsyłacza „zob.” (nie „por.”, „patrz” itp.).

- 5.3. W przypadku odwołań do innych rodzajów tekstów (filmy, seriale, audycje radiowe, gry komputerowe itd.) należy zamieścić przypis w przypadku, gdy jest to konieczne z powodów merytorycznych. Nie opatrujemy przypisami odwołań w rodzaju: „Maciek Chełmicki wypowiada wówczas słowa: »My żyjemy«”.
- 5.4. Należy stosować przypisy dolne numerowane w jednym układzie ciągłym, zarówno do przypisów bibliograficznych, jak i merytorycznych. W dłuższych pracach, które składają się z kilku rozdziałów, powinno się rozpocząć numerację od początku w każdym rozdziale.

6. Format przypisów

- 6.1. Publikacje samodzielne: imię i nazwisko autora, tytuł: podtytuł, tłum. pierwsza litera imienia i nazwisko tłumacza, wstęp/posłowie (jeśli jest) pierwsza litera imienia i nazwisko, miejsce: nazwa wydawnictwa, rok wydania, s. (numery stron), na przykład:

Marshall McLuhan, *Zrozumieć media*, tłum. N. Szczucka, Warszawa: Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, 2004, s. 435.

Daniel Arijon, *Gramatyka języka filmowego*, tłum. F. Forbert-Kaniewski, Warszawa: Wydawnictwo Wojciech Marzec, 2008, s. 69.

- 6.2. Teksty zamieszczone w publikacjach zbiorowych jednego lub wielu autorów: imię i nazwisko autora, tytuł tekstu, tłum. pierwsza litera imienia i nazwisko tłumacza, [w:] tytuł wydania zbiorowego, red. imię i nazwisko redaktora(-ów) dzieła zbiorowego, miejsce: nazwa wydawnictwa, rok wydania, s. (numery stron), na przykład:

Walter Jackson Ong, *Pismo a ewolucja świadomości*, [w:] tegoż, *Osoba – świadomość – komunikacja. Antologia*, wybór, wstęp, przekład i opracowanie Józef Japola, Warszawa: Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, 2009, s. 130.

Derek Kompare, *Publikując przepływ. Zestawy DVD a zmiana koncepcji telewizji*, tłum. D. Kuźma, [w:] *Zmierzch telewizji? Przemiany medium. Antologia*, wybór, koncepcja i red. Tomasz Bielak, Mirosław Filiciak, Grzegorz Ptaszek, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar, 2011, s. 285.

- 6.3. Teksty zamieszczone w czasopismach lub dziennikach: imię i nazwisko autora, tytuł tekstu, tłum. pierwsza litera imienia i nazwisko tłumacza, „Tytuł Czasopisma” rok, wolumin (jeśli jest podany), numer, s. (numery stron). W dziennikach podajemy datę dzienną wydania. Na przykład:

David Bordwell, *Procesy poznawcze a rozumienie. Widzenie i zapominanie* w Mildred Pierce, tłum. J. Ostaszewski, „Kwartalnik Filmowy” 1995, nr 11, s. 31–32.

Jan Švelch, Tereza Krobová, *Who Is the Note-Worthy Fan? Featuring Players in the Official Facebook Communication of Mainstream Video Games*, „Replay. The Polish Journal of Game Studies” 2016, t. 3, s. 90.

6.4. Teksty zamieszczone na stronach internetowych: imię i nazwisko autora, tytuł tekstu, tłum. pierwsza litera imienia i nazwisko tłumacza, dokładny adres strony internetowej (data dostępu: data), na przykład:

Jan Zieliński, Ida. *Prawda, której nie chcemy*, <http://44.org.pl/2015/03/02/ida-prawda-ktorej-nie-chcemy> (data dostępu: 30 listopada 2018).

6.5. Inne zalecenia dotyczące przypisów:

- jeżeli publikacja posiada kilku autorów/redaktorów itp., nazwiska wymieniamy w mianowniku po przecinku;
- jeśli autorów jest więcej niż trzech, podajemy pierwsze nazwisko, a następnie skrót [i in.];
- jeżeli dana publikacja pojawia się w przypisach po raz kolejny, zamiast pełnego opisu podajemy tylko autora i początek tytułu z wielokropkiem (nie stosujemy skrótów: „op. cit.” i „dz. cyt.”);
- odwołując się do powtarzających się bezpośrednio po sobie autorów i dzieł, stosujemy oznaczenia polskie: „Tamże”, „Tegoż”, „Tejże”;
- odnośniki do przypisu umieszczamy zawsze na końcu zdania, przed kropką;
- każdy przypis kończy się kropką;
- oznaczenie czasu i miejsca wydania podaje się w języku oryginału, pozostałe dane w języku polskim, na przykład „New York” (nie: Nowy Jork), Winter 1998 (nie: zima 1992), red. (nie ed. by);
- przypisy do cytatów z Pisma Świętego tworzy się na odrębnych zasadach, podając dokładnie wers oraz edycję;
- odautorskie wtrącenia do cytatów zaznaczmy następująco: [przyp. inicjały], na przykład [przyp. D.L.], [przyp. M.P.-G.];
- skróty w cytatach zaznaczamy wielokropkiem w nawiasie kwadratowym: [...] – wielokropek wstawiamy za pomocą skrótu klawiaturowego „prawy Alt+.”.